

de sintetizare, teoretizare și generalizare științifică. Etnografiile sovietice, poloneze, germane, cehoslovace, unguri, români etc. și-au pus adeseori problema scopului, tematicii și metodologiei atlasului lor etnografic, interesul științific al unei astfel de lucrări depășind granițele proprii țării. Etnografiile poloneze consideră necesar ca acest moment să fie depășit cu succes și în mod obiectiv în cuprinsul fiecărei țări, pentru ca specialiștii să poată trece la elaborarea unor atlase etnografice pe grupe de țări cu mai multe contingente culturale între ele. După părerea acestor etnografi, pentru țările carpato-balcanice, fie acestea slave sau neslave, cercetările pentru atlasele etnografice și dialectologice ar prezenta o acută necesitate, nu numai practică, dar și teoretică.

O contribuție remarcabilă la discutarea atlasului etnografic polonez au adus-o în deosebi: K. Zawistowicz-Adamska (tom. I, p. 68—71); A. Nasz (tom. II, p. 139—144); etc. Problema a făcut mai cu seamă obiectul Secției pentru atlas a Societății Poloneze de Etnologie, bucurându-se de ample discuții în anii trecuți, în cadrul cărora s-au ținut o serie de comunicări de către prof. K. Moszynski, J. Gajek (1947), Maria Frankowski (1949), etc. Acestea au încununat o anume etapă cu conferința din 4—6 aprilie 1952, special convocată pentru a analiza etapele parcurse și rezultatele dobândite în urma chestionarelor difuzate și a echipelor de cercetări trimise în repetate rânduri pe teren de către Societatea Poloneză de Etnologie (secția atlas). Rezultatele dobândite, experiența metodologică acumulată, bogata arhivă de materiale etnografice, sint puse începând din 1953 la dispoziția Institutului pentru istoria culturii materiale al Academiei, secția etnografică academică de la Wrocław, care urmează să ducă la bun sfârșit această operă de bază pentru etnografia poloneză. Cunoașterea chestionarelor, a planurilor tematice pe care le-au elaborat în acest scop specialiștii polonezi constituie un schimb de experiență de un real folos pentru etnografiile români, care, după cum rezultă din proiectele de cercetări ale Institutului de istoria artei din București și ale Secției de istoria artei și etnografie de la Filiala Cluj a Academiei R.P.R., pregătesc și ei un plan de cercetări referitoare la atlasul etnografic al R.P.R. Cu un deceniu în urmă (1951) această problemă a făcut obiectul unei ample discuții în Secția de etnografie și folclor a Societății de științe istorice și filologice din R.P.R. — Filiala Cluj, iar ulterior în Comitetul de coordonare al cercetărilor etnografice de pe lângă Academia R.P.R. Orice experiență cunoscută și analizată critic nu poate decât să folosească împlinirii cu succes a viitoarei noastre sarcini științifice. Alături de cunoașterea experienței bogate a etnografiei sovietice și din celelalte țări socialiste, cunoașterea materialelor și primelor înfăptuiri pe linia atlasului etnografic polonez constituie un ajutor prețios în munca etnografilor și dialectologilor români.

Materialele ilustrative bogate și variate — fotografii, desene, schițe, hărți — ce însoțesc articolele ambelor tomuri, fac și mai accesibilă această publicație, înlesnind asemănările și deosebirile, contribuind la delimitarea ariilor de răspândire și de interferență ale diferitelor fenomene de cultură materială și spirituală, create în cursul secolelor de către popoarele din regiunea noastră europeană, mărginită la nord de Marea Baltică, iar la sud de Marea Mediterană.

NICOLAE DUNĂRE

SLOVENSKÝ NÁRODOPIS. Slovenská Akadémia Vied, Bratislava, Narodopisny ústav, Anii VII (1959), VIII (1960) și IX (1961).

La Bratislava apare, cu o regularitate exemplară, una din cele mai bune reviste naționale de cultură și artă populară. Este vorba de « Etnografia slovacă », organul Institutului de etnografie al Academiei slovace de științe. În primii cinci ani (1953—1957) s-au publicat trei numere pe an, iar o dată cu anul 1958 această revistă este editată în patru volume anual.

Vom încerca, în cele ce urmează, o prezentare foarte succintă a ultimelor 10 volume, primite până la redactarea recenziei noastre. Ele formează anii VII (1959), VIII (1960) și prima jumătate a anului IX (1961).

Fiecare volum al revistei « Slovenský Národopis » cuprinde studii de teorie și metodologie etnografică și folclorică, de istoria etnografiei și folcloristicii, de istoria culturii și artei populare plastice, literare, muzicale și coregrafice, cercetări de teren, de arhivă și asupra colecțiilor muzeale. Din grupa amintită la urmă se constată un interes particular față de cercetările referitoare la meșteșugurile și industriile cu caracter popular, la agricul-